

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Audiencia Provincial de Barcelona - Sección Decimoquinta, wydanego dnia 28 czerwca 2004, w sprawie MATRATZEN CONCORD, AG przeciwko HUKLA-GERMANY, S.A.

(Sprawa C-421/04)

(2004/C 300/57)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Audiencia Provincial de Barcelona - Sección Decimoquinta (Hiszpania) wydanego dnia 28 czerwca 2004 w sprawie MATRATZEN CONCORD, AG przeciwko HUKLA-GERMANY, S.A., który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 1 października 2004.

Audiencia Provincial de Barcelona - Sección Decimoquinta zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy ważność rejestracji znaku towarowego w jednym Państwie Członkowskim może stanowić ukryte ograniczenie w handlu między Państwami Członkowskimi, jeżeli znak ten pozbawiony jest odróżniającego charakteru lub służy w obrocie do oznaczania towaru, który jest objęty tym znakiem lub rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego, lub innych właściwości tego towaru w języku innego Państwa Członkowskiego, jeżeli tym językiem nie mówi się w pierwszym państwie, tak jak to może mieć miejsce w przypadku hiszpańskiego znaku towarowego „MATRATZEN” oznaczającego materace i towary pokrewne?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Social Security Commissioner, London, wydanego dnia 14 września 2004 r., w sprawie Sarah Margaret Richards przeciwko Secretary of State for Work and Pensions

(Sprawa C-423/04)

(2004/C 300/58)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Social Security Commissioner, London, wydanego dnia 14 września 2004 r. w sprawie Sarah Margeret Richards przeciwko Secretary of State for Work and Pensions, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 24 września 2004 r.

Sąd zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy Dyrektywa 79/7⁽¹⁾ zabrania odmowy przyznania emerytury transseksualistce z mężczyzny w kobietę dopóki

nie osiągnie ona wieku 65 lat, a która miałaby prawo do tej emerytury w wieku 60 lat, jeśli uznano by ją za kobietę w świetle prawa krajowego?

2) Jeśli tak, to, od jakiego momentu orzeczenie Trybunału powinno być obowiązujące?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz. U. L 6, 10.01.1979, str. 24)

Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-424/04)

(2004/C 300/59)

Dnia 4 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga skierowana przeciwko Republice Francuskiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez K. Wiednera i B. Stromsky'ego, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie zobowiązując instytucji zamawiającej do zagwarantowania rzeczywistej konkurencji przez obecność minimalnej liczby 5 oferentów w ramach ograniczonej procedury, nawet przy braku ustalenia widełek, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 2 dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r.⁽¹⁾, art. 27 ust. 2 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r.⁽²⁾ i art. 22 ust. 2 dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r.⁽³⁾;

2) stwierdzenie, że wyłączając z zakresu stosowania francuskiego kodeksu zamówień publicznych umowy, których przedmiotem są pożyczki lub zobowiązania finansowe przeznaczone na pokrycie zadłużenia lub środków płynnych i nie związane z obrotem nieruchomości, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 1 lit. a) pkt vii) dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. i art. 1 ust. 4 lit. c) pkt iv) dyrektywy Rady 93/38/EWG⁽⁴⁾;

3) stwierdzenie, że przewidując, że zamówienia publiczne, których przedmiotem są:

— usługi prawnicze;

— usługi socjalne i sanitarne;

- usługi rekreacyjne, kulturalne i sportowe;
- usługi edukacyjne, jak również usługi dotyczące szkoleń zawodowych i przekwalifikowania zawodowego,

podlegają w zakresie dotyczącym ich udzielania, jedynie obowiązkom dotyczącym określenia świadczeń przez odesłanie do przepisów, o ile takie istnieją, jak również przesłania ogłoszenia o udzieleniu zamówienia, nie wskazując wyraźnie na przestrzeganie przepisów i zasad traktatowych,

Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z przestrzegania przepisów i zasad traktatowych (art. 49), a w szczególności zasady równego traktowania oraz zasady przejrzystości, której następstwo stanowi odpowiednie ogłoszenie;

4) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Podnoszone zarzuty i główne argumenty

Francuski system prawny napotyka problem zgodności z prawem wspólnotowym w zakresie warunków zezwalania na dostawę usług telekomunikacyjnych przez dystrybutorów kablowych.

W istocie, jeśli chodzi o dostawę usług telefonicznych, przepisy francuskie wprowadzają obowiązek konsultowania gmin lub ich związków przed wydaniem zezwolenia na dostawę usług telefonicznych poprzez sieć kablową. Ten obowiązek rodzi kilka problemów w świetle art. 2 ust. 3 dyrektywy 90/388, zmienionej dyrektywą 96/19/WE, mianowicie brak przejrzystości procedury konsultacji, nieproporcjonalną władzę dyskrecyjną gmin w formułowaniu ich opinii, niepewność odnośnie obiektywizmu procedury z uwagi na fakt istnienia związków pomiędzy niektórymi gminami a operatorami, dyskryminacyjny aspekt procedury, która nie ma zastosowania do innych dostawców usług telekomunikacyjnych i ryzyko dyskryminacji pomiędzy różnymi operatorami kablowymi.

System, zgodnie z którym operatorzy kablowi muszą systematycznie informować wszystkie gminy o rozmieszczeniu ich sieci, tworzy po ich stronie dodatkowy obowiązek w porównaniu z ogólnym systemem wolności dostaw, stosowanym do innych operatorów usług telekomunikacyjnych. W związku z tym, że żaden obiektywny element nie usprawiedliwia zróżnicowanego traktowania, system francuski jest w tym zakresie dyskryminacyjny i sprzeczny z przepisami art. 1 w zw. art. 2 ust. 3 dyrektywy 90/388/EWG w wersji zmienionej dyrektywami 95/51/WE i 96/19/WE.

(¹) Dyrektywa Rady nr 93/36/EWG koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych na dostawę (Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 1).

(²) Dyrektywa Rady nr 92/50/EWG odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1).

(³) Dyrektywa Rady nr 93/37/EWG dotycząca koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 54).

(⁴) Dyrektywa Rady nr 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 84).

Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-425/04)

(2004/C 300/60)

W dniu 4 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Wouteru Wilsa i Claudio Loggiego w charakterze pełnomocników, skierowana przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując, a w każdym razie nie informując Komisji o przyjęciu przepisów o charakterze ustawowym, wykonawczym i administracyjnym niezbędnych do wykonania dyrektywy 2001/16/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 27 tej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 20 kwietnia 2003 r.

(¹) Dz.U. L 110 z 20.4.2001, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) wydanego dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie T-175/03 Norbert Schmitt przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAR), wniesione dnia 4 października 2004 r. przez Europejską Agencję Odbudowy (EAR)

(Sprawa C-426/04 P)

(2004/C 300/61)

Dnia 4 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) wydanego dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie T-175/03 Norbert Schmitt przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAR), wniesione przez Europejską Agencję Odbudowy (EAR), reprezentowaną przez Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa, Etienne Marchal i Sébastiena Orlandiego, adwokatów.